

lyamatosan tájékoztatta az új fejleményekről, és Weissmandellel együtt¹⁰⁶ könyörgött nekik, hogy sürgősen teremtsék elő a szükséges anyagiakat a terv „sikerének biztosításához”¹⁰⁷.

Mivel Brand nem térhetett haza, a Mentőbizottság az isztambuli vezetőkkel egyetértésben kidolgozott egy tervet, melynek értelmében Becher és Kasztner Portugáliában folytattak volna tárgyalásokat az amerikai dr. Joseph J. Schwartzcal, a Joint európai képviselőjével és a palesztinai brit Eliyahu Dobkinnal, aki a Jewish Agency végrehajtó bizottságában tevékenykedett. Július 18-án azonban Kasztnert ismét letartóztatták, és mintegy kilenc napra teljesen elzárták a külvilágtól. Ezúttal a magyar csendőrség deportálásügyi vezetőjének, Ferenczy László alezredesnek és segédtszjtjének, Lulay Leó századosnak a foglya volt, akik egyrészt általában a németekkel való tárgyalásainak és különösen a „speciális transzportnak” a részleteire voltak kíváncsiak, másrészt meg akarták győzni őt arról, hogy kezdetben nem tudtak Auschwitzról, és hogy készek útját állni a németek további zsidóellenes akcióinak, akiket egyébként egyedül tettek felelőssé a deportálásokért.¹⁰⁸

Kasztner hirtelen eltűnése és hosszas távolléte budapesti zsidó munkatársait megdöbbenetete, de nem vetette vissza teljesen a tevékenységüket. Komoly elhatározta, hogy ő viszi tovább a tárgyalásokat, és Lisszabonba készült Kasztner helyett;¹⁰⁹ Biss július 22-én hosszú memorandumot nyújtott át Klagesnak – feltehetőleg Himmlernek szánva –, melyben körvonalazta azokat az intézkedéseket, amelyeket az SS-nek a „tárgyalások sikerének” biztosítása érdekében feltétlenül meg kellene hoznia;¹¹⁰ Freudiger pedig akaratlanul belekeveredett egy újabb áru-„ajánlatba”, ami komoly súrlódást okozott a Vaada és a budapesti ortodox csoport között éppúgy, mint a HIJEF¹¹¹ és a Joint svájci képviselői között.

Ezt az új ügyeletet Weissmandel rabbi kezdeményezte, aki szerette volna eloszlalni a németeknek a britek által július 20-án leleplezett „hatalmas üzlettel” kapcsolatos balsejtelmeit (lásd a 31. fejezetet). Weissmandel rabbi a Brand–Grosz-misszióra vonatkozó brit leleplező nyilatkozatot úgy állította be Wisliceny előtt, mintha azok pusztán a közvéleménynek szóltak volna, és rámutatott, hogy a szövetségesek valójában hajlanak a megegyezésre, amit az a „tény” is alátámaszt, hogy Freudigernek Svájcban már rendelkezésére áll 250 teherautó, amelyek bármikor leszállíthatók. Freudiger úgy érezte, hogy az esetleges mentési akcióra való tekintettel kötelessége megerősíteni ezt az állítást, amire viszont Eichmann rögtön azzal a kérdéssel válaszolt, hogy egyeztessék a teherautók átadását Becherrel. Freudiger és barátai, Link Gyula és Abeles Sándor úgy gondolták, be tudnak szerezni Svájcban 250 használt teherautót, s ehhez a HIJEF – nem pedig az AJDC – segítségét kívánták igénybe venni. Szi-